

Битката за Божия характер

Битка за вечния живот

Константин Няголов

Битката за Божия характер

Битка за вечния живот

Константин Няголов

М е д и я
Мараната

www.maranathamedia.bg

Във вселената се води една война, една велика битка. Тази битка не е за нещо друго, но е за ума на всички разумни и интелигентни Божии творения, за истинското разбиране, вяра, познаване, представяне и изява на Божия характер и Неговата правосъдна система. Какъв е Той? Кой е Бог, и какъв е Бог? Тази духовна война (с физически последици) е започнала преди повече от 6000 г. в небето и се е прехвърлила и тук на земята. В ума на най-висшето Божие творение, на най-надареният с интелект и красота висш ангел наречен Луцифер (носител на светлина) се е появила ревност, завист, тайнствено егоистично желание (грех) да стане равен на Бог. **„А ти казваше в сърцето си: Ще възляза на небесата, ще възвися престола си над Божиите звезди и ще седна на планината на събраните богове към крайните страни на север, ще изляза над висотата на облаците, ще бъда подобен на Всевишния.“** (Исайя 14:13-14) За да постигне целта си Луцифер вече превърнал се в Сатана (клеветник, противник, враг) решава чрез измами, клевети, хитрости, софистика, манипулации и заблуди, да наруши небесната хармония и мир, да внесе разцепление между небесните ангели, на които до този момент е бил предводител, да увлече след себе си и другите разумни светове в своя бунт против Бог, против Неговия Син Исус Христос, закон – характер, управление и ред в небето и вселената. Надявал се е чрез привличането на голям брой последователи с насилствени, измамни и манипулативни средства и заплахи да победи и да извоюва мечтаното най-висше място. В началото до голяма степен успява, като измамва и увлича повече от една трета от небесните ангели в подкрепа на своята кауза. По-късно обаче верните на Бог ангели не желаят повече присъствието му в небето. Той се озовава в пълна изолация от умовете на верните ангели и невъзможност повече да ги манипулира и влияе, което го принуждава да се премести на наскоро сътворената Земя с

надеждата за по-голям успех. Ето как е записал това апостол Йоан в Божието Слово: „**И стана война на небесата: излязоха Михаил и неговите ангели да воюват против змея; и змеят воюва заедно със своите ангели; обаче те не надвиха, нито се намери вече място за тях на небето. И беше свален големият змей, онази старовременна змия, която се нарича дявол и Сатана, който мами целия свят; свален беше на земята, свалени бяха и ангелите му заедно с него.**“ (Откровение 12:7-9)

На земята Сатана отново започва да действа по същия прикрит, коварен и измамен начин. За голямо съжаление първата човешка двойка Адам и Ева (въпреки предупрежденията от Бог и непадналите ангели за такава опасност) се поддават на измамите му - „**истина ли каза Бог?**“ (Битие 3:1) - всяване на съмнение в Божият любящ характер и съгрешават, с което прекъсват предишната си пряка връзка с Бог и от безсмъртни стават смъртни. Грехът не се състои в изяждането на „забранения плод“, но в безпричинното им недоверие в Бога. В съзнанието на Адам и Ева се извършва коренна промяна, появява се страх, бунт, вражда и омраза към Твореца. С това безумно действие, автоматично се променя мисленето им (в плътско, адамово), което означава изкривяване на представата им за характера и правосъдната система на Бога и те по наследство започват да предават на своите потомци хилядолетия напред тази себеизмама и донасят на цялото човечество духовен мрак и окаяност, неизброими и неописуеми мъки, физически и духовни войни, болки и страдания, които и до днес всеки ежедневно изпитва на собствения си гръб, като крайният резултат от всичко това е смърт – „**Защото заплатата на греха е смърт...**“ (Римляни 6:23)

„Ангелите ги предупредиха да бдят против измамите на Сатана, защото неговите усилия да ги впримчат щяха да бъдат неуморни.... Ако твърдо отхвърлеха неговите първи внушения, щяха да ги подпомогнат небесни вестители. Но ако веднъж се поддадяха на изкушението, естеството им щеше така да се поквари, че нямаше да имат нито сила, нито желание сами да се съпротивляват на Сатана.“ (Е.У. Патриарси и пророци, стр. 23)

Защо Бог допуска това, а просто не унищожи нарушителите? Защото Неговият характер, закон и управление, е основано на принципа на ненасилието убеждението и любовта. Бог не желае Неговите творения да Му служат от страх или принуда, а доброволно и само от любов. Бог е могъл (и сега може) моментално да унищожи нарушителите на небесната хармония, (като оттегли жизненото Си дихание) но Той в мъдростта, естеството на характера и любовта Си не го е направил (и сега не го прави) защото – „**Бог е любов**“. Той никога не се променя, не може (за разлика от Сатана) да действа с насилствени и измамни начини и средства. Предоставил е време греха и резултатите от него да се развият в пълнота пред погледите и умовете на разумните творения в цялата вселена и всеки да може сам да познае какъв е Бог, да проумее ужасните последици от греха, да направи правилен избор и в цялата вечност да служи на Своя Творец и небесен Баща от убеждение и любов. Ето няколко цитата от „Духа на пророчеството“ в тази посока:

„Бог можеше да унищожи Сатана и неговите последователи така леко, както може да се хвърли едно камъче на земята; но Той не го стори. Бунтът не трябваше да бъде потушен със сила. Само управлението на Сатана си служи с принудителна сила. Господните принципи не са такива. Божият авторитет се основава на доброта, милост и любов. И

представянето на тези принципи е единственото позволено средство, което Бог използва.“ (Е.У. Животът на Исус, Свърши се, стр. 426, пар. 5, 1992г., бълг. изд.)

„Изявата на Божията непроменима любов е също историята на великата борба между доброто и злото, още от времето, когато за първи път започна на небето, до пълната победа над бунта и окончателното изкореняване на греха.“ (Е.У. Патриарси и пророци, стр. 7.)

„Постъпките на Сатана срещу управлението на Бог и защитата му на онези, които са на неговата страна, бяха постоянно обвинение срещу Бога. Мърморенията и оплакванията му бяха безпочвени; и въпреки това Бог му позволи да развие своята теория. Бог можеше да унищожи Сатана и всичките му симпатизанти толкова лесно, колкото човек може да вземе камъче и да го хвърли на земята. Но по този начин щеше да даде прецедент за упражняване на сила. Цялата подчиняваща сила се намира само при управлението на Сатана. Господните принципи не са от такъв порядък. Той не може да работи по тази линия. Той не би дал и най-малкото насърчение на някое човешко същество да бъде като Бог и да се настрои над друго човешко същество, чувствайки се на свобода да му причини физическо или психическо страдание. Този принцип е изцяло от творението на Сатана.“ (Е.У. Ривю енд Херълд, 7.9.1897, ал. 7)

„Сатана приписва на Божието управление дисхармонията, която собственото му поведение причини в небето. Всички злини – заяви той – са резултат от Божественото управление. Твърдеше, че личната му цел била да усъвършенства заповедите на Йехова. Затова Бог му позволи да прояви естеството на своите претенции, да докаже до какво биха довели предложените от него изменения. Собственото му дело трябваше да го

осъди. Отначало бе твърдял, че не е бунтовник. Целият всемир трябваше да види измамника без маска.“ (Е.У. Великата Борба, стр. 13-14)

„Грехът произлезе от егоизма. Луцифер, осеняващият херувим пожела да бъде пръв в небето. Искаше да добие власт над небесните същества, да ги откъсне от Създателя им и да спечели тяхното уважение. С тази цел той представяше Бога лъжливо, приписвайки Му желание за себевъздигане. Постара се да прехвърли своите зли качества на обичайния Създател. Така измами и ангелите и хората. Доведе ги до съмнение в Божието слово и до недоверие в добротата Му. Понеже Бог е Бог на справедливост и на страшно величие, Сатана Го представи като жесток и непращаващ. Така увлече хората да се присъединят към него в бунт срещу Бога и горчива нощ падна над света...

Земята потъна в тъмнина и фалшиво разбиране за Бога. Лукавата власт на Сатана трябваше да бъде съкрушена, за да се разсее тъмнината и светът отново да се върне при Бога. Това не можеше да се извърши чрез сила. Насилието противоречи на Божието управление. Бог желае принадлежност само от любов; а любовта не се налага със заповед; тя не се печели със сила или власт. Любовта се събужда само от любов.....“ (Е.У. Животът на Исус, 1992, гл. 1, с. 8-9)

„И макар че са ни дадени всички тези доказателства, неприятелят на доброто до такава степен е заслепил умовете на хората, че те са гледали към Бога със страх; те са считали, че Той е строг и не прощава. Сатана подведе хората да схващат Бога като Същество, чието главно качество е строгата справедливост – като безпощаден съдия, като суров, взискателен кредитор. Той описваше твореца като такъв, Който наблюдава хората с ревниво око, само и само да зърне някоя тяхна слабост или грешка, та да може после да стовари наказанията Си върху

тях. Точно за това Исус дойде да живее всред човеците – да премахне тази мрачна сянка, като разкрие пред света безпределната Божия любов. Божият Син слезе от небето, за да ни открие Отца.“ (Е.У. Пътят към Христа, 1991, бълг. изд. с. 8-9)

„Сатана представи Божия закон на любовта като закон на егоизма. Той заяви, че е невъзможно да се подчиняваме на Неговите заповеди. За грехопадението на нашите първи родители и за нещастieto, което дойде в резултат от него той обвини Създателя, като подведе хората да смятат Бога автор на греха, страданието и смъртта. Исус трябваше да развенчае тази измама. Затова прие нашето естество и премина през нашия живот. (Е.У. Животът на Исус, 1992, гл. 1, с. 9-10)

„Но планът на изкуплението имаше и една по-обширна и по-дълбока цел от спасението на човека. Не само заради това дойде Христос на земята. Не само обитателите на този малък свят да почитат Божия закон, както трябваше да се почита, но за да защити пред Всемира Божия характер.“ (Е.У. Патриарси и пророци, с. 34.)

Пред човешкия паднал (адамов) ум, пред християните е поставено едно голямо (мисловно) предизвикателство – правилно да познаят характера на своя Творец – Бог. Предизвикателството се състои в това, че Божието Слово – Библията е написана с човешки несъвършен език, думи, термини, мислене и изразни средства, за да може грешникът да бъде достигнат и спасен в неговото паднало, адамово естество и коренно изопачен начин на мислене и разбиране за своя Творец започнало веднага след грехопадението в Едем. В „Духа на пророчеството“ е записано:

„Господ говори на човешките същества с несъвършена реч, за да може деградиралите сетива, притъпеното земно възприятие да схванат Неговите думи. По този начин е показано **Божие то снизхождение**. Той посреща човешките същества там където са. Библията каквато е съвършена в своята простота, не отговаря на великите Божии идеи. Защото неограничени идеи не могат съвършено да бъдат въплътени в ограничени мисловни средства. Грешните същества могат да понесат само да гледат сянката на сиянието на небесната слава. (Е.У. Избрани вести, Писмо 121, 1901, гл. 1, с. 22, пар. 32.)

В Писанието има представени две полярни правосъдни системи и два противоположни характера. На единия полюс Бог, а на другия Сатана и грешния и измамен човек с изопачено, изкривено, помрачено и поразено от греха адамово мислене. Една част от Библията говори за един любящ, милостив и ненасилствен Бог, а друга част за един строг, раздразнителен, гневен, въздаващ, наказващ и убиващ грешниците съдия. Точно по същият двуполусен начин са и писанията от „Духа на пророчеството“. Човечеството поради греха е възприело сатанинската правосъдна жертвена система. Всеки жител на планетата се ражда с нея и само чрез Христос може да бъде освободен от това погубващо робство и измама. Сатанинската система изисква наказания, жертва и смърт. При нея правосъдието е противоположно и несъвместимо с прощението и милостта. При Бог е точно обратното - правосъдието се изразява само с милост и прощение. На кръста в Христос: **„Милост и вярност се срещнаха, правда и мир се целунаха.“** (Псалм 85:10)

„Божията любов се изразява в Неговата справедливост не по-малко, отколкото в Неговата милост. Правдата е основана на престола Му и плодът на любовта Му. Целта на Сатана бе да отдели милостта от

истината и справедливостта. Той се стремеше да докаже, че правдата на Божия закон е враг на мира. Но Христос показва, че в Божия план те са неразривно свързани – едното не може да съществува без другото. **„Милост и вяроност се срещнаха, правда и мир се целунаха.“** (Пс. 85:10) (Е.У. Животът на Исус, стр. 429, 1992г. бълг. изд.)

Всеки човек и християнин трябва да проумее какъв е наистина Бог и да направи свой личен избор. От този избор зависи и бъдещата му съдба. Ако избере да вярва в един любящ милостив и ненасилствен Бог (какъвто Той е в действителност), той ще се преобрази по същия този образ, и обратното. Ако избере и предпочете един строг, наказващ, въздаващ, насилствен Суверен, той ще стане като него. Защото когото и каквото човек гледа и следва, става като него. Правилното разбиране и лично познаване на Бог е изключително важен и съдбоносен въпрос: **„А това е вечен живот, да познаят Тебе, Единия истинен Бог, и Исуса Христа, Когото си изпратил.“** (Йоан 17:3)

„Така казва Господ: Мъдрият да не се хвали с мъдростта си, силният да не се хвали със силата си и богатият да не се хвали с богатството си; а който се хвали, нека се хвали с това, че разбира и познава Мене, че съм Господ, Който извършвам милост, правосъдие и правда на земята; понеже в това благоволя, казва Господ.“ (Йеремия 9:23,24)

Една народна поговорка гласи: *„С какъвто се събереш, такъв и ставаш“*. Тя е вярна за всички, включително и за християните. В каквото вярваш, когото и каквото гледаш, слушаш, следваш и подражаваш, постепенно се променяш и ставаш като него, дори и да не го осъзнаваш. Ако следваш човешка мъдрост, земни авторитети, пастори, проповедници, ти ставаш също като тях. И ако те проповядват погрешни небиблейски учения (изглеждащи библиейски) и ги приемаш и следваш

сляпо (а не изследваш лично Словото с молитва и под ръководството на Божия Дух), то рискуваш собственото си спасение. *„Не бива да приемаме свидетелството на който и да било човек по отношение на това – какво Писанията учат, но трябва да изучаваме Божиите думи сами за себе си. Ако позволим на други да мислят вместо нас, тогава силата ни постепенно ще се парализира и способностите ни ще намалеят.“* (Е.У., Пътят към Христа, Познание за Бога, с. 91-92, 1991г.) Библията казва, че човек трябва да следва само Словото, да гледа само на Исус Христос и да се преобразява само по Неговия образ и подобие (а не по човешки - адамов такъв), ако иска да се спаси. Ако вярва в сатанинската клевета и измама, че Бог има строг, себелюбив, насилствен, наказващ и въздаващ характер, то и той възприема това мислене и изгражда също такъв отмъстителен, непрощаващ и въздаващ ум, образ и характер. Дори и да успява външно да прикрива това, то факта, че мисли по този погрешен начин (вътрешно желание за наказание и отплата) е самоубийство и води към погибел. Цялото християнство (с малки изключения) през всички векове и до днес мисли по този погрешен (внушен от Сатана и от адамовото ни наследство) измамен начин, като върви в погрешна посока и ако не я смени краят на огромни множества ще бъде много тъжен. Ако обаче приема, вярва, следва и се преобразява по образа на Божият Единороден Син – Исус Христос разкрит ясно в Писанията, той ще бъде спасен (ще стане Божий син или дъщеря, а не слуга) и ще стане годен за завръщане в Божието царство на любовта. Исус ясно е разкрил, изявил и представил чрез земния Си живот, какъв е истинският характер на Своя Отец. - **„Който е видял Мене, видял е Отца“** (Йоан 14:9); **„Никой никога не е видял Бога; Единородният Син, Който е в лоното на Отца, Той Го изяви.“** (Йоан 1:18) Това е характер на ненасилие, милост, прощение, доброта, любов. Всичко останало е от друг източник и друг характер (на

насилие, желание за въздаяния, отплата, наказания, смърт). Това мислене не е от Бог, но произхожда от Сатана, „инжектирано“ в ума на Адам и наследено от потомците му и води в погибел. Дано всеки и християнин и нехристиянин с Божията помощ, в края на времето да проумее тези истини, да преосмисли вярата си, да смени посоката, за да придобие „ум Христов“ и характер годен за спасение.

Ето още цитати от „Духа на пророчеството“:

„Мракът на погрешното разбиране на Бога е обкръжил света. В това време Бог прогласява вест, освещаваща и просветляваща със своето влияние, и спасяваща със своята сила. Неговият характер трябва да стане познат... Чакащите идването на Младоженеца трябва да кажат на хората: „Ето вашият Бог“ Последните лъчи на светлината на милостта, последната вест на милост трябва да бъде дадена на света и това е откровението за Неговия характер на любов. Божиите деца трябва да изявят Неговата слава. Със собствения си живот и характер, те трябва да разкрият какво е направила за тях Божията благост. Светлината на Слънцето на правдата трябва да свети чрез добри дела – думи на истина и в дела на святост.“ (Е.У.Притчи Христови, стр. 415-416).

„Защо сърцето ни е било толкова нечувствително към Божията любов? Защо сме имали толкова тежък съд на нашия небесен Отец? От светлината, която ми е дал Бог, знам че Сатана е представил погрешно нашия Бог по всякакъв възможен начин. Той е хвърлил адската си сянка по нашия път, за да не разберем нашия Бог като Бог на милостта, състраданието и истината. Ето защо желязото е влязло в душите ни.“ (Е.У. Ривю енд Херълд, 26.02.1889г. пар. 5)

Тази „адска сянка“ както се казва в горния текст е също и едно измамно „покривало“ което е паднало върху човешкия ум още в Едем, в момента на съгрешаването на Адам и Ева и което предавано чрез поколенията им продължава и в наши дни. С живота си на милост и любов с кулминацията на кръста Христос е свалил това покривало, (като е изявил съвършено какъв е Отец) но за голямо съжаление мнозинството от хората, включително и християните отхвърлят тази светлина и предпочитат да живеят в мрак и в своята (приета от Сатана) мерзостна и убийствена, наказателна, жертвена правосъдна система с което са измамани и се самопогубват.

И един цитат от А.Т. Джоунс: „Благодатта е милост. Следователно това Божие слово е милост за всяка душа, която някога го прочете или чуе. Самото Му име е благодатен – даващ благодат. Името му е такова, какъвто е Той. А Той е „същият вчера, днес и довека“. При Него „няма изменение или сянка от промяна.“ Затова чрез Него благодатта, безграничната милост винаги се простира към нашата душа. О, да можеха всички да повярват в това.“ (А.Т. Джоунс, Е. Уагонър. Уроци по вяра, стр. 100, бълг. изд. 2000г.)

Разбирането на Божият характер е свързано с въпроси за Божия закон, правосъдие, съд, гняв, жертви, наказания, кой убива и как, за които се говори в Писанията. Те трябва да бъдат разбрани правилно. В противен случай човек бива измамен и рискува собственото си спасение. Да ги проследим накратко:

„Божият закон е свят като самия Бог. Той е откровение на Неговата воля, отражение на Неговия характер, израз на Божествената любов и мъдрост.“ (Е.У. Патриарси и пророци, стр. 22).

„Бог е любов“, Неговото естество и законът Му са любов. Винаги са били такива и винаги ще бъдат. „Възвишеният и Превъзнесеният, Който обитава вечността“, „Чиито пътища са вечни, не се променя. В Него няма изменение, нито сянка от промяна.“ (Е.У. Патриарси и пророци, стр. 7, 1996г. бълг. изд.)

„Всяко дадено добро и всеки съвършен дар е отгоре и слиза от Отца на светлините, у Когото няма изменение или сянка от промяна.“ (Яков 1:17)

„Тъй като законът на любовта е основа на Божието управление, щастието на всички разумни същества зависи от съвършеното им съобразяване с неговите велики принципи на правда. Бог очаква от всички Свои създания служба от любов – служба подбудена от оценяването на Неговия характер. Той не се радва на едно принудено послушание; на всички дава свобода на волята, за да Му служат доброволно.“ (ПП. Стр. 8, 1996г. бълг. изд.)

„Любовта не върши зло на ближния; следователно любовта изпълнява закона.“ (Римляни 13:10)

Тези текстове са пределно ясни. Божият закон е точно отражение на Неговият любящ характер, който никога не се променя. Законът не е даден на творенията и човеците поради някакъв егоизъм, приумица или желание за ограничаване на тяхната свобода и щастие, а точно обратното – да ги предпазва от грях, който води до нарушаване на вселенската хармония, прекъсва връзката на творенията с Твореца, с Източника на живота, което води до смърт. Законът е даден, не за ограничение, но за едно огромно благословение и живот. Това трябва да се проумее от грешния човек, на когото в изопаченото му от греха мислене, законът му изглежда като една тежест, товар, хомот, верига и ограничаване на

свободата и щастието. По такъв деформиран начин Божият закон (характер) изглежда само в очите на грешника, но не и на непадналите ангели и другите разумни светове, които с радост приемат и живеят тези святи и съвършени небесни принципи и служат на Бог не от принуда или страх, но от убеждение, разбиране, познаване на Бога и от любов. Божият закон отразява Неговият характер. Бог никога не нарушава Своя закон. Това би означавало, че Той е непостоянен, променя характера си и мери с двоен стандарт – един за Себе Си и друг за творенията. Той никога не нарушава която и да било заповед от Декалога – примерно „**Не убивай!**“ (Изход 20:13) Много християни мислят, твърдят и проповядват, че Бог като Творец има право да наказва и убива непокорните си и бунтовни творения. За голямо съжаление трябва да призная, че и аз доскоро съм мислил по същия този сатанински, езически и самоубийствен начин – наследство от Адам. Слава на Бог, че отвори и просветли ума ми да мога да прогледна, да изляза от мрака и робството на плътта, за да имам мир и радост в познаването на истинският милостив, прощателен, себепожертвувателен, ненасилствен и любящ характер на небесният ни Отец. Проумяването на тази прекрасна истина е едно изключително благословение, истинско и повторно новорождение.

Друг неправилно разбиран въпрос е този за изкупителните жертви с които е изпълнена цялата Библия. Кой иска такива изкупителни жертви? Бог ли е искал Възлюбеният Му Син да умре, за да изкупи човеците от греха и смъртта? Бог ли е искал реки от кръв на животни и дори от хора, за да задоволи собствения Си гняв и правосъдие? Повечето хора и християни ще отговорят, че това е така и ще се аргументират с много библейски текстове. Такива стихове разбира се има много, но има и други, които казват точно обратното. Въпросът е през кои очила и ум

четем и разбираме Словото (**как четеш?**). Дали през сатанинските и изкривени (адамови) такива или през Исусовия поглед на милост, прощение, любов и свършена изява на Божия характер?

Ето какво е записано в Библията:

„Но идете и се научете какво значи писаното: „Милост искам, а не жертви“ защото не Съм дошъл да призова праведните, а грешните към покаяние.“ (Матей 9:13)

„С какво да дойда пред Господа и да се поклоня пред Всевишния Бог? Да дойда ли пред Него с всеизгаряния, с едногодишни телета? Ще благоволи ли Господ в хиляди овни или в десетки хиляди реки от масло? Да дам ли първородния си за престъплението си, плода на утробата си – за греха на душата си? Той ти е показал човече какво е доброто; и какво иска Господ от тебе: не е ли да вършиш праведното, да обичаш милост и да ходиш смирено със своя Бог?“ (Михей 6:6-8)

„Защото не говорих на бащите ви, нито им дадох заповеди за всеизгаряния и жертви в деня, когато ги изведох от Египетската земя; а това им заповядах: Слушайте гласа Ми и аз ще ви бъда Бог, и вие ще Ми бъдете народ. И ходете по всички пътища които ви заповядвам, за да благоденствате.“ (Йеремия 7:22-23)

„И издигнаха високите места на Тофет, който е в долината на Еномовия син, за да горят синовете си и дъщерите си в огън – нещо, което не съм заповядал, нито Ми е идвало на ум.“ (Йеремия 7:31)

„Защото Моите помисли не са като вашите помисли, нито вашите пътища – като Моите пътища, казва Господ. Понеже както небето е по-

високо от земята, така и Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли - от вашите помисли.“ (Исайя 55:8-9)

„Понеже си сторил това и Аз премълчах, ти си помислил, че съм съвсем подобен на тебе; но Аз ще те изоблича и ще изредя всичко това пред очите ти.“ (Исайя 51:21)

„Защото милост искам, а не жертви; и познаване на Бога повече от всеизгаряния.“ (Осия 6:6)

Кръвни жертви искат само езичниците с техните измислени и несъществуващи „богове“, за да задоволят своя гняв и егоизъм. Библейският Бог не е такъв и няма нищо общо с подобни жертви. Бог иска от нас духовни жертви и нашите бунтовни, себелюбиви, егоистични, „каменни“ и закоравели умове и сърца, за да ги облагороди, изцели, обнови и пресътвори: „**Сине мой дай сърцето си на мен.**“ (Притчи 23:26)

Жертвите са дадени не поради Божията воля и желание, но поради неспособността на грешния човек да повярва, че може да му бъде простено, само чрез изповядване, признаване на греха и покаяние, а не непременно чрез наказание, изкупителни жертви и заместническа смърт. Това е човешкото убийствено мислене породено от греха. Щом Адам осъзнава, че е извършил грях, той веднага се опитва да прехвърли вината върху някой друг (заместническа, изкупителна жертва) – върху Ева, тя върху змията, а двамата заедно и върху Самия Бог („**жената, която си ми дал; змията ме подмами...**“). Това е резултата от греха – моментално поразяване и изкривяване на мисленето, правосъдието и характера. В крайна сметка тази вина неизбежно и незаслужено е била стоварена върху Исус, Който да заплати човешкия грях. Това е и великият план на спасението съставен в небето още „**преди създаването на света.**“

Тази велика Жертва не е произволна, не е измислена от Бога, но е била неизбежна „изискана“ от помраченото съзнание на съгрешилия човек, за който не е било възможно по абсолютно никакъв друг начин да повярва, че може да му бъде простено и да се спаси. Този план е бил създаден предварително поради Божията мъдрост и факта, **„че Бог знае края от началото“**. Много е тъжно, че след толкова векове човечите и християнството все още не може да проумее тези истини, да познае характера на Бога и продължава да принася физически, материални жертви и курбани, а не **„дух съкрушен“**. Дори и тези които не принасят такива буквални жертви, но в ума си се съгласяват с тях, желаят наказания, въздаяния, възмездие и отплата, са с обвито в мрак съзнание, с **„желязно“, езическо, старозаветно, пагубно мислене и ниво.**

Изключително важен въпрос относно правилното разбиране и познаване на Божият характер е въпроса убива ли Бог, издава ли заповеди към ангелите или дори към човеци да извършват убийства, като акт на правосъдие и възмездие? Почти цялото християнство бързо и в един глас ще отговори с „да!“ Нали Библията е пълна с такива истории, случаи и изрази, като **„Бог го уби“, „Бог го порази, унищожи, умъртви, наказва, изгори с огън от небето“** ... и много други подобни? На това един известен български журналист от близкото минало в подобни случаи би отговорил с известната си фраза: **„Да, ама не!“** И това не е някаква човешка мъдрост, а самата библейска истина. Отговорът и неопровержимият аргумент за това е животът, поученията, делата и примерът на Единородния Божий Син – Исус Христос. През цялата Си земна служба и пълна изява на характера на Отец, Той не е извършил нито едно убийство, не е издавал заповеди за убийства, и дори не е осъждал: **„Нито аз те осъждам, иди си и не съгрешавай вече!“** **„Който е виждал Мене виждал е Отца!“** Това са „златни“ библейски текстове

показващи какъв наистина е Бог. Той е Бог на ненасилието, милостта, добротата, прощението и агапе - любовта. Всичко останало са сатанински клевети към Бог, измама, себезаблуда, неправилно разбиране и изкривено и покварено от греха „адамово“ и езическо наказателно мислене.

Ето и един категоричен библейски пример относно това убива ли Бог или това е специалният език на Писанията необходим за достигане на човеците в поразеното им и изопачено от греха мислене и сатанинска убийствена правосъдна система. В *Първа книга на летописите 10:13-14* се казва: **„Така умря Саул заради престъплението, което извърши против Господа, против Господното слово, което не опази, а още – понеже беше се съвещавал със запитвачката на зли духове, за да се допита до тях, а до Господа не се допита, затова Той го умъртви и обърна царството му към Давид, Есеевия син.“** В стиха се казва, че Господ е умъртвил (убил) непокорния и нечестив цар Саул. Но в последната глава на *Първа книга на царете 31:4-5* е записано: **„Тогава Саул каза на оръженосеца си: Изтегли меча си и ме прободи с него, за да не дойдат тези необрязани и да ме прободат и да се поругаят с мене. Но оръженосецът му не прие, защото много се боеше. Затова Саул взе меча си и падна върху него. Оръженосецът като видя, че Саул умря, хвърли се и той върху меча си и умря с него.“** Повече от ясно е, че Саул се е самоубил, а не е бил умъртвен от Бог. Бог не е убиец и никога и никого не убива. Той само дава живот. Това трябва да се проумее и разбере от всеки един грешник, ако иска да познае какъв наистина е Бог, да се възстанови, възроди и преобрази по същия този милостив и любящ характер на Отца и Сина **„от слава в слава“**, и да придобие **„ум Христов“**, за да се спаси. Ето още един случай в който пределно ясно е показано какъв е Бог и каква е мисията на Христос: **„Но там не Го приеха, защото**

имаше вид на пътник за Йерусалим. Като видяха това учениците Му Яков и Йоан, казаха: Господи, искаш ли да заповядаме да падне огън от небето и да ги изтреби както направи Илия? Той се обърна и ги смъмра и каза: **„Вие не знаете на какъв сте дух; защото Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, но да спаси.“** (Лука 9:53-56)

„Понеже Човешкият Син дойде да потърси и да спаси погиналото.“(Лука 19:10)

Бог не убива, дори и враговете Си и тези които не са съгласни с Него, а само спасява. Убийството е дело на Сатана, който приписва и прехвърля тези свои действия и характер на Създателя и грешният човек (включително и християнина) вярва в тази измама. Исус казва: **„Ваш баща е дяволът и вие желаете да вършите похотите на баща си. Той беше открай време човекоубиец и не устоя в истината, защото в него няма истина. Когато говори лъжа, той говори своето, защото е лъжец и баща на лъжата.“** Сатана е човекоубиец и грешните човеци, а не Бог. Ако Бог убива, то тогава няма да има никаква разлика между Него и Сатана. **Няма такова нещо като праведно или свято убийство. „Бог е любов“ – любовта не убива, Бог не убива.** Сатана, а не Бог е авторът и владетелят на смъртта: **„И така, понеже децата са участници в плът и кръв, то и Той подобно взе участие в същите неща, за да унищожи чрез смъртта, този който има властта на смъртта, тоест дявола.“** (Евреи 2:14)

„Сатана е автор на смъртта.“ (Е.У. Вярва и дела, с. 73, Параграф 4.)

Никой нормален родител не убива децата си, дори и когато те са непослушни, колко по-малко това би сторил святия, милостив, себепожертвователен и любящ Бог? Всички човеци (и вярващи и бунтовни и нечестиви) са Божии деца, които Той обича и се опитва да

спаси от самите тях, от погрешното им самоубийствено мислене. Всеки човек и християнин, който иска възмездия, наказания, убиване и смърт (подобно в случая с Яков и Йоан) няма Божия и Исусовия Дух - („**вие не знаете на какъв сте дух**“), но има духа на Сатана, на демоните и на Адамовия поразен от греха деградирал езически ум и характер. Молитвата на Исус Христос от кръста: „**Отче, прости им защото не знаят какво правят**“ (Лука 23:34) не се отнася само до евреите и римските войници при Голгота, но за всеки човек с поразен адамов ум до края на времето и второто Пришествие. В Божието царство на любовта няма осъдителност, няма желаниа за наказания, възмездия, въздаяния и отплата - и никой с такъв дух, ум, мисли, желаниа и характер няма да влезе в това свято царство.

Единственото нещо което Бог мрази, убива и опустошава е злото, егоизма и греха вътре в нас, за да ни спаси от смърт. Единственото оръжие което Бог използва е оръжието на любовта: „**Елате и вижте делата на Господа, какви опустошения е направил на земята. Прави да престанат войните до края на земята; строшава лък и сломява копие; изгаря с огън колесници. Млъкнете и знайте, че Аз съм Бог; ще се възвися между народите, и ще се възвися на земята.**“ (Псалм 46:10)

„И известието, което чухме от Него и известяваме на вас е това, че Бог е светлина и в Него няма никаква тъмнина.“ (1Йоан 1:5)

„Аз няма още много да говоря с вас, защото иде князът на този свят. Той няма нищо свое в Мене.“ (Йоан 14:30)

И други Боговдъхновени цитати: „**Каквото човек посее, това и ще пожъне**“ – Галатяни 6:7. Бог не унищожавя човека. Всеки човек сам унищожавя себе си. Когато задушава увещанията на съвестта, човек

посява семената на неверие и те произвеждат сигурна жетва.“ (Е.У. Нашето високо призвание стр. 26)

„Бог не изпраща ангелите Си да унищожават (както много християни си мислят), а само да закрилят и предпазват човеците както от собственото им безумие, така и от демоните и Сатана: „Ангелите се изпращат от небесните дворове, не за да унищожават, а да бдят над застрашените души и да ги пазят, да спасят изгубените, да върнат бездомните обратно в кошарата.“ (Ривю енд Херълд, 10-ти май 1906г)

„Беше ми показано, че Божиите съдби няма да дойдат от Бога върху неправодедите, а те сами ще се поставят извън Неговата закрила. Бог предупреждава, поправя, укорява и посочва единствения спасителен път. Но ако онези които са били обект на Неговата специална грижа, следват своя собствен път и независимост от Божия Дух, и след като предупрежденията повторени, те продължават да следват своя път, тогава Господ не ще съветва повече ангелите Си да спират сатанинските атаки против тях. Сатанинската сила е тази, която причинява бедствия, и нещастия по суша и море, унищожават много хора, като по този начин погубва жертвите си.“ (Е.У. Публикувани ръкописи, т. 8.)

„Неправодедите са преминали границата на даденото им благодатно време, поради което Божият Дух, упорито отхвърлян, най-сетне е оттеглен. Незащитени от Божията благост, те са изложени открито на вражеските атаки.“ (Е.У. Великата борба)

Невярващите и непознаващите характера на Бога сами се поставят извън Неговата защита и сами затварят „кранчето“ по което тече жизненото дишане, сила и благословения. Живот без Бога, с прекъснатата връзка с Извора на живота неминуемо води до смърт. Това не е никакво

наказание или убийство от Божия страна, а резултат и естествена последица от прекъсването на връзката с Твореца. Човекът сам, по своя воля и желание извършва това действие и по този начин се самоубива. Бог няма никаква вина и отговорност за този погрешен, личен и свободен избор на творенията Си. Той зачита техните макар и самопогубващи решения.

„Клайв Луис казвал, че в края на този свят, ще има само две групи хора: онези, които казват: „Да бъде Твоята воля“ и такива, на които Бог ще каже: „Да бъде твоята воля“. Упоритият и бунтовен грешник най-накрая бива оставен на собствения си път, да понесе последиците от личния си самоубийствен избор.

Още няколко библейски израза относно Божият характер са записани в така наречената „първа ангелска вест“ от Откровение 14:7 - **„Той каза със силен глас: Бойте се от Бога и Му въздайте слава, защото настана часът, когато Той ще съди; и се поклонете на Този, Който е направил небето и земята, морето и водните извори.“** В стиха се говори за – страх от Бога, въздаване на слава, за поклонение и съд. Тези изрази също се разбират неправилно от повечето християни. **„Бойте се от Бога“** не означава някакъв панически страх от Отец и от наказание за греховете ни. Библията дава верните отговори:

„Страхът от Господа е начало на мъдростта и познаването на Светия е разум.“ (Притчи 9:10)

„Началото на мъдростта е страх от Господа; всички които се водят по Него са благоразумни; Неговата хвала трае вечно.“ (Псалм 111:10)

„Страх от Господа е да се мрази злото; Аз мразя гордост и високомерие, лош път и извратени уста.“ (Притчи 8:13)

„В любовта няма страх, а съвършената любов пропъжда страха; защото страхът има в себе си наказание и който се страхува, не е стигнал до съвършенство в любовта.“ (1Йоан 4:18)

„Защото Бог ни е дал дух не на страх, а на сила, любов и себевладение.“ (2Тимотей 1:7)

Казано е ясно, че „страх от Господа“ е мъдрост и тя е „да се мрази злото“; също че „в страха има наказание“, и „който се страхува, не е достигнал съвършенство в любовта“, „а съвършената любов пропъжда страха“. Едно дете не се страхува от своя баща, когато познава неговия характер и идва при него с радост и доверие. Точно това иска Бог от всеки един от нас, от всеки грешник – да Го познаем „защото това е вечен живот, да познаят Тебе единия истинен Бог...“ (Йоан 17:3) и да отидем при Него с пълно доверие, себепредаване и с радост, а не със страх. Бог мрази греха, но безкрайно обича грешника и прави всичко възможно, за да го спаси, и то най-вече от самия него, от поразеното му от греха изопачено и самоунищожително мислене. Човек не трябва да се страхува от Бог, но на първо място от греха, от „паразита“ и от „звяра“ вътре в нас, който ни убива. В Библията има описани много „зверове“ – символи на различни насилствени световни империи и религиозни системи - (езически и „християнски“ – папството с Инквизицията и религиозните войни), но те могат да убият само тялото, но не и вярата и духа. Този „звяр“ който убива и духа и тялото е звярът на греха. Грехът не е нищо друго освен собственият ни егоизъм гордост и самоубийствен начин на мислене. Този „звяр“ довежда до това, Луцифер да се превърне в Сатана и в края ще го погуби. Същият „звяр“ е и във всеки един от нас (по рождение, адамово наследство, начин на мислене и естество) и ако не се разделим и избавим от него (чрез силата на Божия Дух) той с абсолютна

сигурност ще погуби и хората. „Звярът“ вътре в нас има различни лица, форми и имена – егоизъм, себелюбие, гордост, себевъзвеличаване, завист, омраза, ревност, гняв, лъжа, измама, кражба, клюкарство, осъдителен дух, прелюбодейство, неморалност, алчност, сребролюбие и много други, като всички те се обобщават с термина грях. Всеки един грях прекъсва връзката на човек с Бога, с Извора на живота и неминуемо води първо към духовна а после и към физическа смърт. От физическата смърт има възкресение, но духовната смърт води до вечна смърт. Хората в този свят са физически все още живи (поради факта, че Бог в милостта Си поддържа живота им, с надеждата да се обърнат към Него с вяра), но духовно са мъртви и живеят в неверие, и егоизъм-грях, който бавно или по-бързо ги убива. Дано всеки да осъзнае тази истина и да моли Исус, Който Единствен може да победи, изгони и унищожи този вътрешен „звярът“ - егоизъм“ от нас и да ни спаси. С човешки сили това е напълно невъзможно. Един баща се моли: „...Вярвам, Господи помогни на моето неверие!“ (*Марк 9:24*). Това е процес на промяна на мисленето, на ума и освещение на характера: „...докато всички достигнем в единство на вярата и на познаването на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота. (*Ефесяни 4:13*);

„И недейте се съобразява с този век, но се преобразявайте чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит каква е Божията воля – това, което е добро, благоугодно на Него и съвършено.“ (Римляни 12:2)

„...докато се изобрази Христос във вас.“ (*Галатяни 4:19*)

В Словото се говори също за „**Божият гняв**“ и наказания. Думата гняв може да се преведе и като „скръб“ и това е правилният смисъл. Бог никога не се гневи (както хората и Сатана), каквото е не само езическото, но и погрешното християнско мислене, но много се наскърбява от всяко

извършено зло. Всеки грях поражавя и пробужда Божието сърце и Той поема върху Себе Си всичките последствия, за да може грешникът все още да живее, да има време и шанс да се осъзнае, да повярва, да смени посоката на живота си, за да не погине, но да се спаси. Никое творение няма свой собствен, личен, вроден живот в себе си. Всяко творение (Сатана, ангели, хора) всеки миг живеят и съществуват единствено поради факта, че Бог им дава от Своя живот, жизнена сила и енергия, за да могат да живеят. Ако тази жизнена енергия бъде прекъсната те моментално умират. Всички грешници, сме все още живи единствено, поради Божиата милост и любов. Ужасно е, че ние в безумието си използваме тази жизнена сила, която Бог ни дава за благословение и живот, ние я използваме за задоволяване на егоизма си, да вършим зло, всякакви грехове и убийства, които разкъсват от скръб и мъка отново и отново Божието бащино любящо сърце. Как би се чувствал един земен родител, когато вижда как собствените му деца се бият помежду си, убиват или самоубиват?

Как „наказва“ Бог? Той „наказва“, като „извърща“ лицето Си. Когато човек упорито отхвърля Бог и Неговата милост и любов, когато постоянства в злото и греха и системно и окончателно отказва да се покае („непростимият грях“, „прегорялата съвест“, „хулата против Святия Дух“), тогава Бог няма какво повече да направи и бива принуден с голяма мъка и скръб да го остави на собствената му самоубийствена бунтовна воля, и решения и сам да понесе последствията на личният си избор. Бог не го убива. Човек сам, по свое желание прекъсва връзката си с Бог – с Твореца, с Извора на живота. Животът му без Бог, греховете му и Сатана го убиват. В това Бог няма никакъв дял и вина. Оставен без защита (от Бог и Неговите ангели) грешникът затъва в грехове (алкохол, наркотици, цигари, неморалност, алчност и много други егоистични безумия и страсти) и се

самоубива. Той става също и безнадежден роб на Сатана и демоните, които също го подбуждат към самоубийство или направо го убиват (чрез войни, болести, и всевъзможни „нещастни случаи“), като хвърлят вината и приписват тези действия на Бог.

Апостол Павел е записал ясно кой убива? – греха: **„Защото заплатата На греха е смърт; а Божият дар е вечен живот в Христос Исус, нашия Господ.**“ (Римляни 6:23) Казва се, че заплатата **На греха**, а не **за греха** е смърт. Разликата е огромна!

Следващият израз е относно Божията слава и отдаването от човеците на такава слава. Каква и коя е Божията слава? Мойсей също е пожелал да я види и разбере: „**Тогавя Мойсей каза: Покажи ми, моля славата Си. А Господ му отвърна: Аз ще направя да мине пред тебе цялата Моя благод и ще проглася пред теб Името Йехова; и ще покажа милост към когото ще покажа, и ще пожалея когото ще пожалея.“** (Изход 33:18)

Ето и един друг цитат: „.... Кажете Му като Мойсей: „Не мога да вода този народ, ако Твоето присъствие не е с мен.“ И след това искайте повече, молете се като Мойсей „Покажи ми моля славата Си (Изход 33:18). **Какво представлява тази слава?** – **Божият характер**. Това, което Той извести на Мойсей.“ (Е.У. Евангелски работници, стр. 417)

Божията слава има различни измерения. Тя е в Неговата неизчерпаема творческа сила, енергия и невъобразима мощ с която Той „държи световите“. В това няма никакво съмнение. Но най-голямата Божия слава е Неговият себепожертвувателен, милостив, ненасилствен и любящ-агапе характер, чиято съвършена изява, кулминация и връх пред цялата вселена е пределно ясно видима и отразена във висящия на кръста Исус Христос – Възлюбеният, Единороден Син и наш единствен Спасител от

греха и смъртта. Как човек може да отдаде слава на Бога? Писанията казват, че това може да стане с хваления, с песни, псалми и химни, но най-голямо прославяне човек може да отдаде на Бог чрез своя променен „**по Божий образ и подобие**“ характер. В края на времето, на земята трябва да се обособи една група, един народ наречен в Откровение „**144 000**“ който с възстановения си от пораженията на греха характер и живот ще представи и прослави Бог не само на земята, но пред погледите на цялата вселена. Отдаването на слава на Твореца е свързано и с поклонението. То не се състои само в освещаването на съботния ден (с думи, и песни на хвала) но чрез целия ни ежедневен християнски живот на състрадание, милост, прощение, и любов към всички наши ближни и страдащи (физически и духовно) - съчовеци.

Да разгледаме накратко и въпроса за съда. Кой съди и как съди? И тук има неправилно разбиране на Писанията. Целият християнски свят от векове плаши и вярващи и невярващи с един „страшен съд“ в края на времето, когато Бог ще осъди и ще унищожи с „огън от небето“ всеки непокаян грешник живял някога на тази земя. В Библията има достатъчно текстове за подобен съд. Но дали се разбира правилно този съд? Кой и как ще го извърши? Ето какво още е записано в Божието Слово: „**Защото и Отец не съди никого, но е дал на Сина власт да съди всички.**“ (Йоан 5:22)

Ето как съди Сина - Исус: „**Вие съдите по плът; Аз не съдя никого.**“ (Йоан 8:15)

„**И Аз не те осъждам; иди си, отсега не съгрешавай вече.**“ (Йоан 8:11)

Сатана е този който съди на смърт и грешните човеци „**от баща дявола**“, които са упоени със същата богопротивна мерзостна, езическа и

осъдителна правосъдна система. Всеки човек сам осъжда себе си, а не Бог.

„Защото помислите му или го осъждат или го оправдават.“ (Римляни 2:15)

„Не съдете, за да не бъдете съдени. Защото с каквото отсъждане съдите, с такова ще ви съдят; и с каквото мярка мерите с такова ще ви се мери.“ (Матей 7:1-2)

„Понеже Бог не е пратил Сина Си на света, за да съди света, но за да бъде светът спасен чрез Него. Който вярва в Него, не е осъден; който не вярва е вече осъден, защото не е повярвал в Името на Единородния Божий Син. И ето какво е осъждението: Светлината дойде на света, но хората обикнаха тъмнината повече от Светлината, защото делата им бяха зли. Понеже всеки който върши зло, мрази Светлината и не отива към светлината, да не би да се открият делата му, но който постъпва според истината, отива към Светлината, за да станат явни делата му, понеже са извършени по Бога.“ (Йоан 3:17-21)

„Благословенията на спасението са за всяка душа. Нищо освен собственият избор не може да попречи на човека да стане участник в Христовите обещания чрез евангелието.“ (Е.У. Животът на Исус, стр. 403)

Това е истината за съда. Каквото мисли и отсъжда човек за Бог, за себе си, това и ще получи. Оправдание, прощение и спасение, или осъждение и вечна смърт. Мисленето влияе и оформя характера, а той определя вечната съдба на всеки човек. Ето още цитати по този въпрос:

„Сатана ще бъде съден чрез собствените си идеи за справедливост. Негово беше настояването, че всеки грях трябва да посрещне своето

наказание, и ако Бог анулира наказанието, каза той, Той не би бил Бог на истината и справедливостта. Сатана ще се срещне със съда който той каза, че Бог трябва да упражни.“ - Е.У. Писмо 12, [LtMs, Ms 111, 1878, par. 40]

„Така че изключването на нечестивите от небето не е произволна заповед от страна на Бога; те сами са се отстранили чрез собствената си негодност за живеене в него. Божията слава (характер) би била за тях пояждащ огън. Те биха предпочели унищожение и смърт, само и само да могат да се скрият от лицето на Онзи, Който умря, за да ги изкупи.“ (Е.У. Пътят към Христа. 1991г. бълг. изд. стр. 16.)

„Самите мисли на грешника са негови обвинители. И не може да има по-голямо мъчение от ужилването на неговата виновна съвест, която не му дава почивка ни денем, ни нощем.“ (Е.У. Животът на Исус, гл. 22, стр. 117, 1992г. бълг. изд.)

„Животът на бунт срещу Бога ги прави негодни за небето. Неговата чистота, святост и мир ще бъдат мъчение за тях. Божията слава ще бъде пояждащ огън. Те биха копнели да избягат от това свято място. Биха посрещнали с радост унищожението, за да се скрият от лицето на Този, Който умря, за да ги изкупи. Участта на неправедните е определена от собствения им избор. Изключването им от небето е доброволно, избрано е от тях самите и е справедлив и милостив акт от страна на Бога.“ (Е.У. Великата Борба, стр. 543)

Сатана и човечеството ще се самоосъдят. Жертвите, насилието и смъртните наказания са езичество, а не християнство. Те представят характера не на Бог, а на Сатана и грешните човеци. Бог никога не е искал жертви, нито на хора, нито на животни, нито на Своя Възлюбен

Единороден Син: „Към жертви и принос Ти нямаш благоволение; отворил си уши в мене; всеизгаряния и приноси за грях Ти не си поискал.“ (Псалм 40:6)

„Жертва и принос не си поискал, но си Ми приготвил тяло...“ (Евреи 10:5)

Исус е бил въплътен в човешко тяло, за да може да ни достигне в нашето изопачено мислене и паднало естество. С живота Си да разкрие истинският характер на Своя небесен Отец, та гледайки на Него човеците да се преобразят по същия този образ на милост и любов и да се спасят.

Кой е искал и продължава да иска жертвата Исус Христос и изобщо заместнически жертви и кръвна, убийствена и наказателна правосъдна система? Бог или Сатана и грешните с поразено мислене човеци? „**Той наистина понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари; а ние го сметохме за ударен, поразен от Бога и наскърбен.**“ (Исайя 53:4)

Бог е предал Своя Единороден възлюбен Син на човечеството, не за да бъде убит и да задоволи Своят гняв и справедливост, но за да представи пред целия свят истинският милостив, ненасилствен и любящ характер на Отец.

Исус казва в нощта преди кръста, че е свършил делото, което му е възложено от Отца. Как е възможно това?... „А това е вечен живот, да познаят Тебе, единия истинен Бог, и Исуса Христа, Когото си изпратил. Аз те прославих на земята, като свърших делото, което Ти Ми даде да върша.“ (Йоан 17:3-4) Това изявление на Исус е неопровержимо доказателство, че Отец нито е искал, нито е имал нужда, нито каквото и да било намерение Синът Му да умира, да бъде жертван, а само да представи истинският характер на Бога. Делото на Отец (за изява на

характера Му) е било извършено преди кръста. Човекът е този който в изопаченото си мислене е имал тази нужда от заместническа жертва и смъртта на Христос, за да повярва, че му е простено. Поразеният от греха ум и до ден днешен не може да допусне, че е възможно и може да му бъде простено без някакво наказание и изкупителна жертва. Жертвата на Исус не е била необходима на Отец, но е била неизбежна поради човешкото помрачено съзнание. Човекът е трябвало да види, че Христос умира и чак тогава да стане способен да повярва и да приеме прощението. Ние сме убийците на Христос, а не желанието на Отец. Всеки трябва да проумее, че ние сме причината поради която Христос е трябвало да умре на кръста, а не Бог. В този смисъл макар, че Отец никога не е искал жертви, смъртта на Сина Му е била неизбежна и предопределена (от създанието на света), за да може грешникът да повярва дори в неговото изопачено мислене и да бъде спасен.

В земното светилище (за което се казва, че е точно копие на небесното) не са съществували съдебни книги. Това означава, че и в небесното няма такива. Те са реално само в човешкия ум. Съдебните книги представени в (Даниил 7:9-10) са само отражение (огледало) на човешкото поразено мислене, за да може Бог да достигне и спаси грешника дори в това му трагично състояние на изопачена сатанинска правосъдна система.

Апостол Матей в своето евангелие е записал думите на Исус в така наречената „Планинска проповед“, и други поучения относно закона и Божият характер. Исусовите думи звучат за юдеите (свещеници, законоучители и народ) шокиращо, разтърсващо, революционно и радикално – **„Служителите отговориха: Никой не е говорил така, както Този Човек.“** (Йоан 7:46). Тези думи на Исус казани към евреите и днес звучат революционно и за християните, и за всеки грешен, адамов ум.

Почти нищо не се е променило в поразеното от греха човешко мислене. И днес четейки ги хората (включително и християните) се съпротивляват, удивляват, шокират, отхвърлят и обикновено се закоравяват. Адамовият ум не може да възприеме такива „огнени“ слова като: **„Чули сте, че било казано: „Око за око, зъб за зъб.“ А пък Аз ви казвам: Не се противете на злия човек; но ако те удари някой по дясната буза, обърни му и другата.“ „Чули сте, че било казано: „Обичай ближния си, а мрази неприятеля си.“ Но Аз ви казвам: „Обичайте неприятелите си и се молете за онези, които ви гонят, за да бъдете синове на вашия Отец, който е на небесата; защото Той прави слънцето Си да изгрява и над злите, и над добрите и дава дъжд на праведните и на неправедните. Защото, ако обичате само онези, които обичат вас, каква награда ви се пада? Не правят ли това и бирниците? И ако поздравявате само братята си, какво особено правите? Не правят ли това и езичниците? И така, бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият небесен Отец.“ (извадки от *Матей 5-та глава*)**

„Блажени миротворците, защото те ще се нарекат Божии синове.

„Блажени гонените заради правдата, защото е тяхно небесното царство. Блажени сте когато ви хулят и ви гонят, и говорят против вас лъжливо всякакво зло заради Мене; радвайте се и се веселете, защото голяма е наградата ви небесата, понеже така гонеха пророците, които бяха преди вас.“ (извадки от *Матей 5-та глава*).

Апостол Павел съветва и апелира: „На никого не връщайте зло за зло; промисляйте за това, което е добро пред всички човеци; ако е възможно, доколкото зависи от вас, живеете в мир с всички човеци. Не си отмъщавайте, възлюбени, а дайте място на Божия гняв; защото е писано: „На Мене принадлежи отмъщението, Аз ще отплатя, казва Господ.“

Ето, какво е обаче „отмъщението“ и отплатата на Бог: „Но: Ако е гладен неприятелят ти, нахрани го; ако е жаден – дай му да пие; защото това което правиш, ще натрупаш жар на главата му.“ (Римляни 12:17-20)

Натрупването на „жар на главата“ не е нищо друго освен пробудената човешка съвест, която при срещата и контраста с безкрайната Божия святост, милост, ненасилие, прощение и любов „изгаря“ грешника. На друго място в Словото се казва, че Божията святост е „огън пояждащ“ и ако грешникът не се промени по този милостив, прощателен и ненасилствен характер на Бог, то тази пълна непригодност и несъвместимост с небесните принципи на любовта и точно този огън вътре в човека ще го погуби и унищожи, а не някакво наказание и изгаряне от страна на Бог.

Злото не може да бъде победено чрез насилие. Това е само погрешното изопачено човешко (адамово) мислене. Бог побеждава единствено чрез добро. Единственото Негово оръжие е оръжието на любовта. Човек може да побеждава също само по този начин - „**Не се оставяй да те побеждава злото; но ти побеждавай злото чрез доброто.**“ (Римляни 12:21). Наказването на злото чрез зло не го премахва, а само го увеличава – взаимни отмъщения – вендети, насилия, войни, убийства и смърт до безкрай. Насилието ражда насилие. Само грешният човек (включително и измамените „християни“) искат наказания, въздаяния, отмъщения и отплата. Това няма нищо общо с характера на Бог. Той е коренно различен и не мисли и не действа като хората. Наказанията и отмъщенията не са християнство, а езичество и изродена правосъдна система произхождаща от Сатана. Цялата грешна човешка история е една безкрайна поредица от войни (и лични и национални и световни), които продължават и в наши дни, без да има каквито и да било изгледи за

някакво вечно помирение и край. Единствено Божията любов, милост и ненасилие вложени от Исусовия Дух в човешкия ум и сърце може да преобрази човека и да сложи край на тази ужасна породена от греха - егоизма трагедия.

Сега в края на времето преди Пришествието, Исус Христос отново се опитва да просветли човешкия ум относно Божията идентичност (Отец и Син, а не някаква мистична Троица) и ненасилствен милостив характер, (настоящата истина) но християните масово и упорито отхвърлят тези благи, чудесни и спасителни вести. И не само, че ги отхвърлят, но и изключват от църквите си като еретици, носителите на тези вести. Грешният човек и християнин (в огромното си мнозинство) не може да проумее, че Бог е различен и не съди и наказва както нас. Не може да осъзнае в каква дълбочина и колко радикално грехът е поразил и променил човешкото мислене. Наказанията (толкова много жадувани и от християни и нехристияни) са вродената по наследство от Адам в ума на човека сатанинска насилствена, плътска правосъдна система, която е в пълен контраст с Божията. Тази изопачена система произвежда една постоянна война в грешния човешки ум. За него Божията милост и ненасилие към грешника е противоестествена, една непреодолима стена и преграда, която мнозинството хора и християни не могат да приемат, закоравяват се, с което без да осъзнават се самопогубват. Отхвърлят както тези чудесни вести дадени от Бог, така и техните вестители.

Добре е обаче, особено християнските ръководители да се вслушат в съветите на юдейският законоучител Гамалиил, в чиито нозе се е учил и самият апостол Павел. Апостолите Петър и Йоан са изправени пред синедриона на съд, за това, че проповядват в Името на Христос, и са заплашвани с наказания и смърт. Но ето какво е записано и за нас днес:

„...И сега ви казвам: отдръпнете се от тези човеци и ги оставете, защото ако това намерение или това дело е от човеци, ще пропадне; но ако е от Бога, няма да можете да го опропастите. Пазете се да не би да се окажете и противници на Бога.“ (Деяния на апостолите 5:38-39) Това не е заплаха, а предупреждение за опасността вътре в нас, която ни измамва и погубва.

Във времето преди Пришествието в човешкият ум и разбиране (на християни и нехристияни), за това Кой е Бог и какъв е Бог трябва да се извърши една радикална промяна. Ако това не се случи краят на човечеството няма да бъде радостен, а много тъжен. Грехът е начин на мислене, на грешно адамово мислене, състояние, действие и поведение. Заслужава си всеки сериозно да се замисли над тези въпроси и да вземе правилни решения в живота си, за да се спаси.

Можем да завършим с уверенията и призивите на Писанията: **„Който не обича, не е познал Бога; защото Бог е любов“** (1Йоан 4:8)

Бог Отец е източникът на себепожертвувателната (агапе) даваща живот любов, която чрез каналът – Исус Христос достига и се влива във всяко едно човешко същество и Божие творение във вселената.

„Защото Бог, толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот.“ (Йоан 3:16)

„... А това е вечен живот, да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Исус Христос, Когото си изпратил.“ (Йоан 17:3)

„Благодатен и жалостив е Господ, дълготърпелив и многомилостив. Благ е Господ към всички; и благите Му милости са върху всичките Му творения. Всички Твои творения ще Те хвалят, Господи, и Твоите светии

ще Те благославят; ще говорят за славата на царството Ти и ще разказват за Твоето могъщество, за да изявят на човешките синове великите Му дела и славното величие на Неговото царство.“ (*Псалм 145:8-12*)

„Търсете Господа, докато може да се намери, призовавайте Го докато е близо. Нека нечестивият изостави пътя си и неправедният помислите си, нека се обърне към Господа и Той ще се смили над него, и към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро.“ (*Исайя 55:6-7*)

„Господ ми се яви отдавна и каза: Наистина те възлюбих с вечна любов; затова продължих да ти показвам милост...“ (*Йеремия 31:1*)

„Славете Господа, защото е благ, защото Неговата милост е вечна.“ (*Псалм 107: 1*)

„Хвалете Господа, всички народи; славословете Го всички племена; защото милостта Му към нас е голяма и верността Господня трае довека. Алилуя! (*Псалм 117*).

„Милостта тържествува над съда.“(*Яков 2:13*)

„Но Бог препоръчва Своята любов към нас в това, че когато още бяхме грешници, Христос умря за нас.“ (*Римляни 5:8*)

„И така остават тези трите: вяра надежда и любов; но най-голямата от тях е любовта.“ (*1Коринтяни 13:13*)

„Вкусете и вижте, че Господ е благ; блажен оня човек, който уповава на Него.“ (*Псалм 34:8*)

Пред човечеството и християнството стои едно голямо предизвикателство, една умствена битка относно правилното разбиране и познаване на Бог и Неговия характер. "А това е вечен живот, да познаят Тебе, Единия и истинен Бог, и Исуса Христа, Когото си изпратил" (Йоан 17:3). Какъв наистина е Бог? Още в Едемската градина Сатана е "инжектирал" в човешкото мислене една убийствена и гибелна правосъдна система в противовес на Божията милостива, ненасилствена и прощателна такава. Луцифер е измамил Адам и всички негови потомци като е внушил и прехвърлил върху Бог качествата на своя отмъстителен, злобен и жесток характер. Тези два характера и две двуполусни правосъдни системи са представени в Библията, но трябва правилно да бъдат идентифицирани, разбрани, осмислени и разграничени. В противен случай крайт за хората ще бъде много тъжен. Това е изключително важен и животоспасяващ въпрос. Настоящата малка книжка е един опит да се помогне на всеки искрен и непредубеден изследовател на Божието Слово да познае правилно своя Творец, Небесен Баща, Спасител и Бог, за спасение и вечен живот. "Защото това е вечен живот, да познаят Тебе....."